

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

Seculum XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

dem in Parthenone Gandershemienſi & Quedlinburgenſi ſacro
 velamine exornavit. Multa eidem neceſſitudo fuit cum D. Bur-
 chardo Wormatienſi Epifcopo, Conradi Imperatoris II. præcep-
 tore quondam celeberrimo, qui Willigiſium ſuum dixit parentem
 & magiſtrum. Quantum hic ipſe multorum Magiſter & Doctor,
 nec non ædificiorum ſacrorum conditor vel reſtaurator profue-
 rit ſacris ædibus & monaſteriis, recensere nimis prolixum foret.
 Manſuetudo Willigiſij & animi demiffio quanta fuerit, duo dun-
 taxat hoc loco ex multis prodant capita. Cùm aſſentatores ver-
 borum lenociniis inſtarent, clam & palam ſibi occinebat Elector:
VWilligis, VWilligis, recole unde veneris, quo dicto obſcuros ſuos ſibi natales
 & memori menti & oculis propoſuit: unde inſignibus etiam ſuis
 rotam inferi præcepit, poſteritati dicturus, Willigiſij Electoris Mo-
 guntini parentem in tribu fabrorum lignariorum numeratum fu-
 iſſe, qui conficiendis rotis dediffet operam. Rerum caput alte-
 rum erat: D. Bervvardus præſente D. Imperatore Henrico II. jura
 ſua ab Electore Moguntino violari conqueſtus, tantum à Willigi-
 ſio impetravit, ut hic admiſſi erroris veniam palam precatus, om-
 nem deinceps favorem & amorem promiſerit, & promiſſum ſer-
 vârit Bervvardo: unde lætiſſimus D. Henricus, nupèr electus Impe-
 rator, Willigiſij manibus coronam Imperij ſibi imponi tantò lu-
 bentius admiſit, quantò majorem animi demiffionem & æquita-
 tem hoc in Antiftite deprehendit, qui Eccleſiam ſuam annis 34.
 illustravit ſub octo Pontificibus, nimirum Benedicto VII. Joan-
 ne XIV. Joanne XIV. Gregorio V. Sylveſtro II. Joan. XVI. Ser-
 gio IV.

S E C U L U M X I.

XVIII. ERCKEMBALDVS ELECTOR II.

ERckembaldus Comes Summerſenburgicus ſanguinis pro-
 pinquitate junctus erat D. Bervvardo Hildeſienſi Epifcopo,
 à quo

à quo inunctus & consecratus est Moguntia Archipræful. In sede sua à Pontifice Sergio IV. confirmatus, monasterium extra Moguntia mœnia extruxit à S. Cruce hodie nuncupatum. Dedicacioni principis templi Bambergæ præsentibus Pontifice Benedicto VIII. & Henrico Cæsare adfuit unà cum aliis 71. Episcopis. Inter beneficia à Cæsare impetrata venit illud, quo populationibus Comitum Ottonis ob illicitas nuptias sacro fulmine percussi, Henrici Cæsaris auctoritate facile est liberatus. Ecclesie suæ præfuit annis 9. sub prædictis duobus Pontificibus.

XIX, ARIBO ELECTOR III.

ARibo natus comes Palatinus doctrinâ sacrâ simul & profanâ instructissimus, epistolis omnino variis diversos ad illustrandam eruditionem viros invitavit. Inter monumenta Aribonis clarissima jure celebratur liber in Psalmos ab eodem elaboratus. Synodum unam Seligenstadij, alteram Moguntia, tertiam Francofurti instituit, quarum ultimæ 23. Episcopi interfuerunt, præsentibus Conrado II. Imperatore. Decreta saluberrima iisdem Synodis sunt firmata, præsertim verò, quæ jejunium vernum & quatuor temporum, à Germanorum plurimis neglectum, spectabant, & hodie supersunt. Modestiam ac prudentiam Archipræfulis singularem ex eo collegerunt æqui rerum Arbitri. Dum nimirum litem inter Willigisum & D. Bervvardum jam finitam Aribo denuo suscitavit, ea re grave negotium & fastidium faceffivit D. Gothardi monasterio. At demum causâ penitiùs discussâ, errorem suum publicè detestatus, veniam rogavit, veniam donans ipse quosvis suos adversarios. Annis 11. decoravit Moguntinam Ecclesiam; annorum ultimo die D. Conrado sacra Paderbornæ præsentibus Cæsare dixit ad concionem, ubi pariter Romam petendi copiam Imperatorem rogavit, & simul omnium suffragia imploravit, ut errores suos salutarî pœnitentia inter vivos posset eluere. Eluisse

verò

verò Aribonem suas qualescunque labeas censuit ipse Pontifex Jo-
annes XVIII. an. 1031. quo Aribonem brevè fatis concessurum ex
Italia in Germaniam remisit, ut corpus morbis confectum Germa-
nica tellus reciperet, animam verò virtutibus pretiosam Cœlum
fufciperet.

XX. D. BARDO ELECTOR IV.

D. Bardo ex perillustri Wetteraviæ familia natus, atque in
Hassia monasterio Hirsfeldensi Abbas electus, pedo
minore prælusit longè majori, quod dedit Moguntia
longè dignissimo. Moguntiam ubi pervenit, nihil antiquius ha-
buit, quàm ut ædem à Willigifio cœptam, & D. Martini honoribus
consecrandam, daret absolutam. quod utrumque evenit præsen-
te Conrado Cæsare & XVII. Episcopis. Inunxit idem deinde
Moguntia Archipræsul Henrici III. post Conradum II. Imperato-
ris conjugem alteram Agnetem Pictaviensem, & Ingelhemij Augu-
stis adstitit nuptiis. Propter eloquentiam sacram, qua in templis
& apertis campis ad confertissimum auditorem in viam virtutis
reducendum maximopere usus est, D. Præfuli Chrysofomo fuit
comparatus parique nomine cum eodem appellatus. An. 1051.
sedis 20. cum die Pentecostes sacra Paderbornæ ingentem populi
multitudinem, audiente etiam Cæsare Henrico, ad divini Pnev-
matis honorem augendum fuisset hortatus, mortem sibi brevè ad-
futuram prædixit vates, oracula dictante eodem divino Spiritu,
cuius beneficio D. Bardoni concessa esse alia dona maxima mon-
stravit D. Anno Coloniensis Elector, qui hominem membris
omnibus captum, Moguntia ad tumulum S. Bardonis in pedes ere-
xit testimonio totius populi publico. Sedit sub Pontificibus Be-
nedicto IX. Gregorio VI. Clemente II. Damaso II. & Leone IX.

XXI. LEOPOLDVS II. ELECTOR V.

L Leopoldus aliis Luipoldus dictus, inter Fuldenses & Bam-
bergenses aut Canonicus, aut Abbas celeberrimus celebra-
ri

ri amplius Moguntia est promeritus. Quampiam ejusdem notitiam nobis reliquerunt D. Leo Pontifex & Henricus III. Imperator: Wormatia enim coram Leone IX. ritu soleñissimo ad aram fecit primus post Pontificem Sacerdos. Anno dein 1054. cum in Romanorum Regem inauguratus fuisset Aquisgrani, Henricus IV. Augusti filius, idque singulare honoris munus Hermannò Colonia Archipræsuli committi Imperator cuperet, nata est exinde anfa diuturnis inter utrumque Archipræsulem litibus. Cæterum inter Luitpoldi monumenta permagni æstimatum est monasterium in monte Venusto Moguntiam propè positum, & D. Benedicti filiis ab eodem concessum. Annis sedit 8. sub Pontificibus Leone IX. Victore II, & Stephano X.

XXII. SIGFRIDVS ELECTOR VI.

O Felicem Germanam Ecclesiam, quæ, dum pene jam concidit in ruinas Imperium, tamen stetit firmissima, non cedentibus, non cadentibus Germanis Episcopis. Sigfridus ex illustri Eppensteiniorem stemmate oriundus, in principe Fuldensium cœnobio optimè formatus literis & moribus, primò Fuldæ Præsul, inde Moguntia Archipræsul, & Elector Imperij, per idonea virtutibus suis multis nactus est tempora per annos 24. non nisi Superùm singulari beneficio conservatus Antistes constantissimus. Anno Archiepiscopatus sui 4. Palæstinam adire, & qualvis tanti itineris molestias ac pericula subire non dubitavit. Comites tanto Duci accesserunt Episcopi complures, Güntherus nimirum Bambergensis, Otto Ratisbonensis, & Wilhelmus Ultrajectensis cum Præsulibus minoris notæ pluribus. Teste Mariano Scoto universorum capitum numerus septem implevit millia, quorum quinque partim viæ longioris difficultatibus, partim barbarorum prædæ inhiantium insidiis & apertis vulneribus succubuerunt. Reversus verò ad oves suas Sigfridus, lupum invenit Henricum IV. Cæsarem, qui dum Bertham Marchionis Itali filiam, conjugem su-

E

am

am legitimam cœpit respuere, multorum malorum prodromum egit, Sigfrido constanter meliora suadente, & tandem Pontificis nomine pro Republica Christiana imperante. Difficultati jam multiplici an. 1070. accessit illa non minima, qualiteris Româ datis jussus est Moguntia Antistes pœnis simoniae crimini jam statutis excipere Carolum Constantia Episcopum, inter Simoniacos Romæ, & inde an. 1071. Moguntia condemnatum. Anno huic proximo prætextu sacrae peregrinationis profectus in Galliam, in Cluniacensi monasterio inter Novitios adscribi petiit; cui proposito ne diutiùs inhæreret, ab universo subdito populo cruentis prope modum lacrymâ repetitus, comuni denique omnium cessit calculo & suspiriis, ut privatum commodum postponeret Reipublicæ damnis eo tempore gravissimis, quæ nec tollere, nec impedire penitus cum sociis Episcopis & Viris Principibus sat serio nec serò volebat, denique tamen non valebat. Ea nimirum Ecclesiæ & Imperij tempestate turbatissima à Gregorio VII. Pontifice, & potissimorum in Imperio Principum parte, Henrico Cæsari in supremo folio subrogatus est Rudolphus, Comes Rheinfeldensis dictus, Imperatoris affinis, cuius partes ut nunquam non fortissimè deinceps propugnaret, Sigfridus ipse Rudolphi commilitones ad pugnam strenuè capessendam est hortatus, sed & captum in prælio, captivum in furcam, aut vicinam arborem agere jamjam parantes milites superveniens absterruit Henricus, servaturus Sigfridum annos 4. in custodia cum Adelberto Wormatiensi Episcopo, postquam lethali vulnere prostratus cecidit Wernerus Archiepiscopus Magdeburgicus. Tandem anno 1082. libertati restitutus, ut curas effugeret publicas, mortis certa victima biennium vitæ reliquum in monasterio Hasungensi transegit ab omni culpa, haudquaquam etiam ipse immunis, quam inter publicas Ecclesiæ & Imperij difficultates summas non nisi virtute magni, imò maximi evitare consueverunt. Sederunt Romæ Nicolaus II. Alexander II. Gregorius VII.

XXIII. WEZILO ELECTOR VII.

WEzilo Sigfridi Successor ubi natus, aut educatus, & summis muneribus sese reddiderit idoneum, non meminerunt Historici, contenti memorasse solum, quod ab exordio dignitatis suae Henrico IV. & Pseudopontifici Clementi verius pertinaciter, quam constanter animum suum devoverit, Gebhardo Salisburgensi Archipraesule & Episcopis ferè universis in Concilio Moguntino refragantibus, & Deum rectè factorum remuneratorem scelerumque vindicem testantibus. Torrenti demum cedendum ratus pro Pontifice contra Caesarem ferre suffragia, & dicere sententias coepit: unde damnato errore suo Archipraesul & Elector Imperij intentata & inflicta ab Henrico vulnera magno tulit animo, ut disceret pati & mori: mortuus namque est, postquam an. 4. potius sedere desideravit, quam sedit sub Gregorio VII. & Victore III.

SECULUM XII.

XXIV. RUTHARDVS; ELECTOR VIII.

Ruthardus ex Erfurdia ad D. Petrum Abbate electus Moguntiae Elector, statim in Archiepiscopatus sui exordio refragari pro viribus Henrico IV. constituit, contempto quovis corporis & fluxarum rerum periculo. Atque conceptam animo constantiam non magis verbo, quam opere exhibuit: ab Henrico enim sede Moguntina in Thuringiam exul pulsus, annis ferè 9. in castello Hartesbergensi gravem rerum inopiam pertulit, proventus interea Moguntinos rapiante Henrico proscripso Caesare. Tandem an. 1105. Henrici V. contra patrem pro Ecclesia & Imperio pugnantis potestate unà cum Episcopis aliis restitutus Ruthardus, anno proximo Ingelhemij Henricum genitorem insignibus Imperij exuit, ut filium iisdem indueret, gratulante Germania